MIRCEA ȘERBĂNESCU

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

14

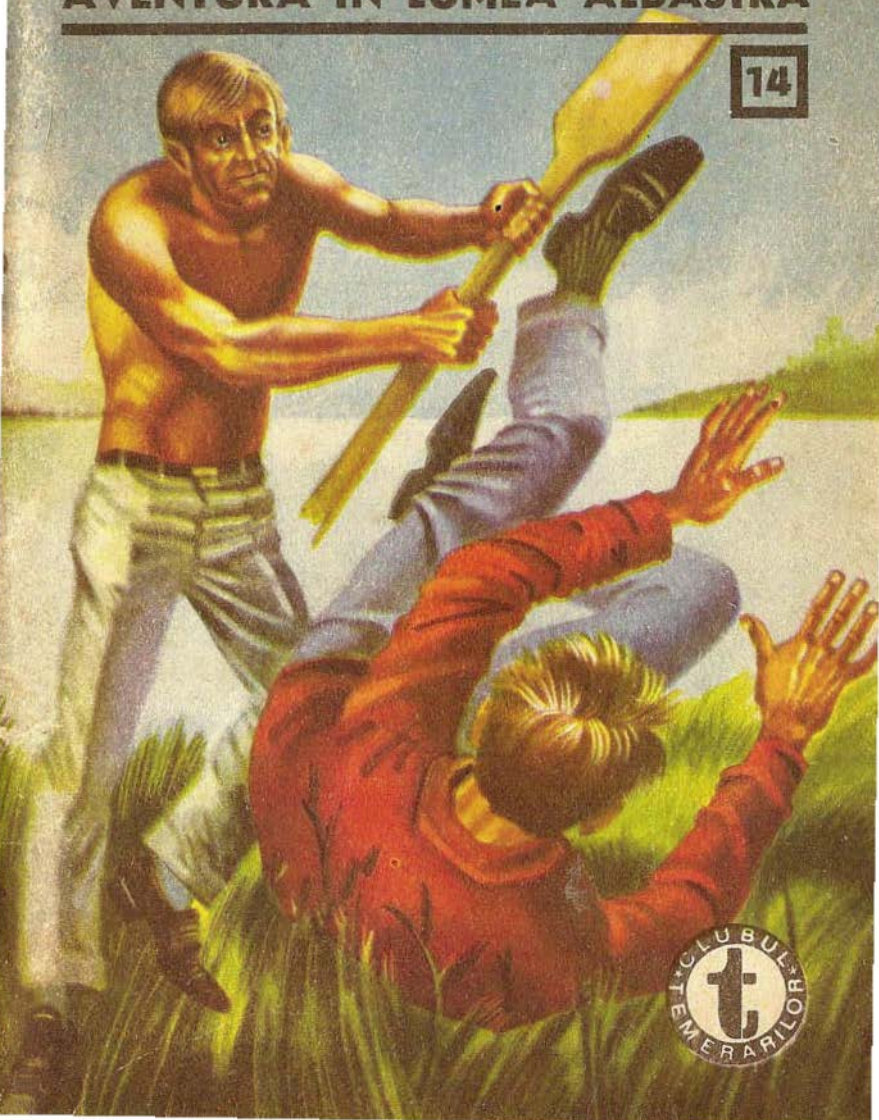

MIRCEA ŞERBĂNESCU

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

AVENTURĂ
ÎN LUMEA ALBASTRĂ

EDITURA TINERETULUI

www.clubul-temerarilor.blogspot.com

Coperta de ALBIN STĂNESCU

1

Portul rămînea încetul cu încetul în urmă, desenat într-o constelație de luminițe pîlpîinde, parcă sleite de lupta dusă noaptea întreagă cu întunericul. Vîslele nu făceau zgomot, ca și cînd se confundau în vată, nu în apă clipocitoare. Cel care trăgea la rame, un bărbat roșcovan și pieptos, se vădea a fi deosebit de priceput la o asemenea treabă : barca înainta în adevăr fără nici un zgomot distinct — abia dacă uneori tremura prin preajma ei un fel de oftat aproape omenesc.

Nico se ținea strîns de Karl, și pentru că-i era cam frig, și pentru că Mișu, omul de la vîsle, se înfuriase cumplit cînd îl găsise ascuns în barcă. Nico trecuse de cu seară pe la Karl și, auzindu-i de la fereastră că se pregătesc pentru un drum secret, fugise pînă acasă, apoi se întorsese și se pitise într-un cotlon al bărcii, să-i aștepte, împins de-o curiozitate care nu-i da pace. De cum l-a descoperit acolo, Mișu s-a răstit la el, l-a privit tăios pe Karl, dar n-au mai avut încotro. Se aflau în largul Dunării, și cu toate că băiatul știa să înoate foarte bine, noaptea ar fi fost primejdios, apoi ar fi putut face

gălăgie — și asta se vede că nu le convenea de loc celor doi.

Băncuța de la pupă lăsa doar atîta loc cît să încapă amîndoi — bărbat și copil. Karl însă stătea încruntat și ținea cu încordare cîrma, în așa fel încît să nu se apropie prea mult de mal, dar nici să iasă din umbra sălciilor, „ca să nu ne agățăm prostește de vreo undiță", cum spusese Mișu.

Călătoria începuse pe întuneric, pe la miezul nopții. În dreapta lor se deslușea o siluetă uriașă, ca de om adormit cu burta la stele : ostrovul Decebal, care desparte aici fluviul în două brațe gemene, nu departe de intrarea Dunării în țară. Nico cunoștea locurile și cu ochii închiși. În urmă rămînea portul Moldova-Veche, de care se îndepărtau cu fiecare bătaie de vîslă.

Într-o vreme, de dincolo de trupul adormit al ostrovului, de pe celălalt braț al Dunării, se auzi duduind șalupa de patrulă a grănicerilor ; zgomotul ajungea sacadat, parcă despărțit distinct în părțile lui componente : pac-pac-pac-pac.

— Pescuiesc și ei, găsi de cuviință Mișu să glumească.

În curînd nu mai avură umbră de salcie. Mișu îi ceru atunci lui Karl să se depărteze de mal. Cît se putea cuprinde cu privirea, pe întinsul apelor și pe înălțimile vinete ale țărmului muntos nu se zărea țipenie de om.

Mişu propuse lui Karl să schimbe locurile.

Barca se clătină cînd cei doi bărbaţi trecură unul pe lîngă celălalt. Nico avu impresia că sînt gata să se încleştеze sau să se arunce în valuri... Dar nu, băiatul băgă de seamă că Mişu pipăise doar rapid şi pe nesimţite buzunarele lui Karl...

Aşezîndu-se alături, Mişu nu apucă imediat bara cîrmei. I-o mai lăsă lui Nico, iar el îşi aprinse pipa. Lipit de trupul noului vecin, băiatului îi era teamă. Cu toate acestea se silea să simtă ce are prin buzunare. Nu observa însă nici un obiect suspect.

Fumul gros, albăstrui, care ieşea din pipa aprinsă, se scămoşa în spate, peste micul evantai de spumă lăsat în urmă, pe suprafaţa apei, de înaintarea bărcii. Dar pe Karl aproape că-l izbi în nări, material, mirosul acestei pipe, miros de cenuşă şi de tutun ars. Aşa cum i se întîmplase nu de mult, avu senzaţia apăsătoare că îl pîndeşte o primejdie de neînlăturat. Ca şi atunci, noaptea, cînd se trezise convins că nu mai e singur în cameră, în propria sa cameră, încuiată de cu seară de însăşi mîna lui...

— E-e... cine-va ? întrebase bîiguit, holbîndu-se la întunericul de nepătruns, de unde se simţea supravegheat fără milă.

Îşi temuse viaţa. Se gîndise că dacă ar face o singură mişcare, ar fi pierdut. Era curios că se temuse, doar îşi dorise de atîtea ori moartea !

Îi veni, de neoprit, pofta fumatului. Voia să-și alunge acel coșmar îngrozitor pe care-l trăise atunci și care acum revenea necruțător. Se făcea că zeci de mîini, sute de mîini, mii poate, se tîrau spre el în fel și fel de vîrtejuri, ca apa, amenințînd să-l inunde, să-l înece ; alunecau încet, mîini de bărbat, de femeie, de copil... avînd pielea galben-vînătă, lovită, zdrelită, cu urme de cătușe la încheieturi... cu degete descărnate și falange îngroșate, sîngerînd acolo unde fuseseră smulse sau tăiate, pentru că inelele, verighetele, dinții de aur — toate trebuiau „recuperate". *Recuperare*, cuvîntul de ordine al Șacalului, omul care nu știa ce e mila. Era mai bine să-l slujești, decît să-l ai dușman !

Dacă n-ar fi fost mirosul acela de tutun de pipă, care, deși vag, era totuși persistent, ar fi putut crede că încă mai visează.

Își amintea cum continuase scena în noaptea aceea cînd se simțise încolțit.

— E cineva ? întrebase din nou, căutînd să se stăpînească, și înghețase auzind drept răspuns un hohot de rîs. „Mi s-a împlinit sorocul !" îi trecuse prin minte, simțind că-l trec sudori reci. Apoi îi scăpase printre dinți : „Ce porcărie !" Și atunci auzise din beznă o întrebare aproape veselă :

— Despre ce porcărie e vorba, Karl ?

Așadar, numele îi era cunoscut !

— Cine e ? repetase și mai îngrozit.

— Nu te teme, nu e conștiința ta încărcată, ci un prieten. Vin cu salutări din partea Șacalului !

Se ridicase atunci în capul oaselor, gata să se apere ; cuvîntul „șacal“ îl scotea din minți. Știa că Șacalul e mort. Zăcea în adîncul Dunării ! El însuși îi văzuse șlepul explodînd și ducîndu-se, ca o bucată inutilă de fier, la fund. Și iată că cineva încerca să-l înspăimînte, spunîndu-i că e trimis de Șacal.

— Cine ești și ce vrei ? mai insistase încă o dată, dar de data asta fără să tremure de frică, ci doar cu un glas obosit, o oboseală soră cu moartea.

Aceeași oboseală de atunci îi curgea ca o otravă prin sînge și acum, înțepenindu-i brațele ca un tetanos. Abia de mai izbutea să împlînte vîslele în apă. Barca era mai mult împinsă de curent. Dar Mișu se făcea că nu observă.

2

— Dacă ai ști, băiatule, îi povestea Mișu lui Nico, trăgînd din pipa stinsă între timp, cîte ascunde Dunărea asta ! Ca și pămîntul de prin preajmă, căci pe aici au umblat oameni mulți în curgerea vremii. Habar n-ai tu ! Apele ei ascund adevărate comori ! Cheia unuia din lacătele acestor comori o am eu. E în mîna mea, tot așa de adevărat, precum țin lemnul ăsta al cîrmei. Dar să nu mă înțelegi greșit,

adăugă rîzînd — și părea mai degrabă că vorbește pentru urechile lui Karl — eu nu după averi umblu. Dacă aș putea să fac ceva pentru pasiunea mea, aș descoperi pe fundul Dunării o anumită corabie scufundată cu... sute de ani în urmă.

Tăcu, privind fix fața imobilă a lui Karl. Nico îl asculta cu luare-aminte. Ca și în clasă, la lecții, își frămînta fără să știe buzele.

— Tu cunoști puțin istoria acestor locuri ?

Nico se uită la Mișu întrebător.

— Pe aici au trecut romanii, urmă acesta și făcu un gest cu capul în direcția malului. Au scormonit munții, s-au bătut și au întemeiat o viață nouă. Au împodobit Băile lui Hercule cu statui de o rară frumusețe. Marmora albă, cioplită cu artă, șlefuită, lucioasă, s-a transformat într-o comoară, pe care dacă aș avea-o eu... măcar în cîteva exemplare... Dar cum să o ai, dacă ea zace jos, în vîltoarea apelor ? !

Mișu vorbea entuziasmat, parcă-și uitase de supărarea pe care i-o stîrnise băiatul, aflîndu-l ascuns în barcă.

— Dar cine-a scufundat-o ? întrebă Nico interesat, privindu-l pentru prima dată pe Mișu cu alți ochi.

— Hei, Karl, strigă Mișu. Ce naiba faci ? Vezi cum vîslești, că ne uzi leoarcă !

Pe Karl îl furaseră iar amintirile. Revenise la aceeași scenă cînd, din întunericul des ca o pînză, o voce autoritară îl făcuse să tresară :

— Subofițer Karl, te afli la ordinele mele ! Îmi vei răspunde la tot ce te întreb !

Urmase o pauză scurtă, grea. Vocea reluase aspră :

— Deocamdată, tolerez să stai culcat, deși s-ar cuveni să iei o poziție regulamentară în fața unui superior și-a unui judecător. Te-aș putea condamna pentru dezertare și te-aș executa pe loc ! Camarazii tăi au luptat pînă la ultima lor suflare. Unii mai luptă încă... Cum se face că ai abandonat, și încă în felul acesta lamentabil ? De ce ai rămas în urmă ? Credeai că nu va mai veni nimeni să te întrebe nimic, niciodată ? Ești atît de naiv, sau te prefaci ?

— N-am rămas din voința mea. Am fost părăsit de camarazi. Șlepul meu a rămas împotmolit atunci, la retragere. A fost avariat.

— Zău așa ? ! Și de ce n-ai fugit ? De ce nu te-ai urcat în altul ?

— Eram beat. Dormeam undeva. Și nimeni n-a venit să mă anunțe că se face transbordarea pe alt șlep din convoi.

— Cum se face că nu te aflai pe șlepul Șacalului, unde îți era locul ? Știai ceva de explozia care l-a scufundat ?

— Nu, nu știam ! De unde era să știu ? O fi fost o mină. A sfărîmat și cîrma șlepului ăsta, în care locuiesc, de a trebuit să fie lăsat aici.

— Există bănuiala că explozia de pe șlepul Șacalului a fost provocată. Ești unul dintre cei care cunoșteau sistemul de dinamitare al ambarcațiunii șefului, pentru un caz extrem. De ce ai fugit, totuși, cu o jumătate de oră înainte de explozie ?

— N-am *fugit !* Nu !

Gemuse pentru întîia oară, căci își dădea seama de gravitatea acuzațiilor care i se aduceau. Nu erau întrebări puse la întîmplare, și tare ar fi vrut să înțeleagă cît anume știa cel din beznă despre întîmplările legate de explozia de pe șlepul Șacalului. Încercase să ajungă la țigările puse pe masă, dar de la prima mișcare vocea din întuneric, alarmată, îi comandase energic :

— Înapoi ! Nici o mișcare ! Poate că ți-ai închipuit că ți-am pierdut urma ? Nu, subofițer Karl, te-am avut tot timpul în vedere. Ți se mai dă o șansă. Una singură, și ultima ! Trebuie să ajuți pe cineva care va veni peste o zi, două-trei cel mult. Vei îndeplini tot ce-ți ordonă el. Va veni, dîndu-se drept un muncitor de la șantierele navale, pentru repararea cîrmei. Va ști bine limba de pe aici. Ai grijă ! Tu ai o situație bună. Ai acte false. Habar n-are nimeni cine ești în realitate ; te cred un șlepar oarecare, un nenorocit de om de treabă. Nu va bate la ochi, dacă vei primi pe cineva care are misiunea să facă reparații, nu-i așa ? Mai ales că...

— Dar eu nu vreau ! strigase atunci, întrerupîndu-l pe cel care-i dădea dispoziții. Nu vreau ! Lăsați-mă în pace ! Oricine-ați fi !

— Nu te mai preface ! Te cunoaștem bine !... Cel care va veni la tine va aduce un mic cap de șacal, turnat din argint. Mi se pare că tu porți la gît, legat cu un lănțișor de aur, în chip de amuletă, capul unui șacal turnat tot din argint. Capul adus de el se va potrivi la capul pe care îl ai tu. E limpede ?

Karl îl privi pe Mișu cu ură. Îi adusese, în adevăr, capul de șacal, care se înșuruba în trupul amuletei lui de argint. Se înșuruba perfect !

Trecuse ceva timp de atunci. Acum pluteau pe Dunăre, în jos, și Mișu parcă nici nu-l băga în seamă că abia mai vîslește. Continua să pălăvrăgească nepăsător despre bogățiile artistice încărcate cu mulți, foarte mulți ani în urmă pe ambarcații de lemn, pentru a fi duse la muzeu, la Viena. Haiducii acestor locuri scufundaseră vasele, și totul se dusese în adîncul Dunării. Vorbea într-una, dar nici o clipă nu înceta să supravegheze împrejurimile cu ochi de vultur.

Tocmai se apropiau de Babacaia, acea stîncă singuratică, semănînd cu un trup martirizat în mijlocul apelor, înfruntînd cu o tragică dîrzenie eternitatea. Nico privi cu evlavie și respect pereții netezi de care se legau atîtea legende. El cunoștea destule legende de-ale locurilor și de-ale Dunării și avea și

fantezia să creadă în ele, ca în paginile de istorie pe care le învăța la școală. Mișu nu făcea altceva decît să toarne gaz peste foc. Și, oricît îi fusese de nesuferit pînă atunci acest Mișu, care-i întunecase prietenia cu Karl, îl simțea, totuși, pentru prima dată, cu totul altul. Fără să vrea se simțea atras de el.

Călătoria decurgea în cele mai bune condițiuni, cu atît mai mult cu cît nimeni și nimic nu-i tulbura. De altfel, în acel an, întîiul de după război, navigația pe Dunăre era ca și inexistentă. Însuși portul Moldova-Veche, din care plecaseră nu de mult, era populat de un șir de epave, care lăsau impresia că nu vor mai putea fi niciodată reînviate. Poate de aceea și apariția lui Mișu, pe șlepul lui Karl, nu atrăsese nimănui atenția.

Venise să repare cîrma deteriorată a șlepului, dar nu făcea mai nimic. Lipsa lui de activitate părea însă oricui firească : omul trăgea de timp, urmărind, pesemne, să-și rotunjească cheltuielile de deplasare. De ce nu ? Sînt și oameni dintr-ăștia !

Pe cît era Karl de închis, pe atît suferea Mișu de limbuție. Karl nu încetase să-l studieze, încercînd să-și dea seama ce hram poartă și dacă va trebui să i se supună *pînă la capăt*. Spera să descopere în Mișu pe însuși vizitatorul misterios din noaptea aceea. De cîte ori avea ocazia, aspira adînc mirosul de pipă, de cenușă, de tutun ars. Ar fi dorit să-i recunoască vocea, accentele ei guturale și aspre, dar,

cu toate că fiecare modulație i se întipărise adînc în memorie, el nu izbutea, totuși, să le identifice.

Avea credința că Mișu însuși fusese fantoma de atunci, de pe șlep. Descoperise pe puntea ruginită cîteva urme ciudate, ca niște labe de gîscă, care-l puseseră de-a binelea pe gînduri. De aceea continua să-l studieze și să-l suspecteze pe acest Mișu, fără să poată ajunge la o concluzie sigură. Părul lui, de curînd vopsit într-un roșu cărămiziu, cam ciudat pentru un bărbat, îl făcea să semene cu un prestidigitator în exercițiul funcțiunii. Știa să-și confecționeze fețele după împrejurări : cu el — aceea a unui superior, scîrbit că se află în situația de a îndeplini misiunea unui grad inferior ; cu alții — o mască plină de zîmbete și bonomie, cu care se recomanda : „Mișu mă cheamă. Mișu, pur și simplu !"

De cum sosise, îl dăduse afară din cabina șlepului, punîndu-l pe Karl la tot felul de servicii de ordonanță. Primul lucru de care se ocupase fusese barca. Oh, nu ! Nu pusese mîna de loc pe ea, ci doar constatase — ceea ce nu era prea greu ! — că ia apă, și-i ordonase să o repare în cel mai scurt timp.

Karl nu era marinar de meserie, dar avea iscusința îndeletnicirilor practice. Rîvna cu care se apucase de reparațiile cerute nu s-ar fi putut însă explica altfel, decît prin dorința lui fierbinte de a se vedea cît mai iute scăpat de oaspetele nedorit. Spera că misiunea lui Mișu nu era alta. Tot se aștepta să-l

vadă urcîndu-se în barca reparată și topindu-se, cum a venit, în noapte... În noaptea care-l adusese !

Și cînd colo !

3

Pe urmă, cum îi ghicise intențiile față de Nico !

...Terminase de călăfătuit barca. Avusese nevoie de puțină apă, ca să se spele de catran. Aruncase, ca de obicei, găleata în Dunăre. Și se pomenise că nu mai voia să se lase trasă. Zmucise zadarnic de frînghie. Ce să fie ? Se aplecase peste bord, încordîndu-se din nou, dar forța contrară nu cedase. Își înzecise puterile, și atunci avusese surpriza să vadă limpezindu-se, din undele gălbui, un cap de băiat, privindu-l cu acea pereche de ochi albaștri, rîzători, care-l ardeau. Era Nico.

— Hei, tu ! strigase. Nu bagi așa aproape de vas... să nu tragă apa sub el !

Nico îi rîsese, apoi, scoțînd un strigăt pițigăiat și întrerupt, ca al pieilor roșii cînd atacă o caravană de albi, se scufundase, fără să mai ia aminte la sfaturile exprimate așa de greoi, în limba pe care Karl o cunoștea destul de puțin.

În loc să ridice găleata plină cu apă și slobodă, Karl urmărise atent cercurile care se topeau din ce în ce pe suprafața cu valuri mărunte, aliniate, care

fac ca Dunărea să apară uneori ca o uriașă armată de pitici în marș. Privea cu lăcomie cît de bine știa să se scufunde copilul.

— Ce faci aici ? Ce-ai rămas așa ?

Fără să-și dea seama, trăsese zorit de frînghie, căci glasul lui Mișu îl trezise brusc. „Mîine va fi gata barca", preferase să răspundă, încercînd să abată discuția, și poate că ar fi reușit, dacă, din largul fluviului, chiar atunci, nu s-ar fi auzit din nou strigătele vesele, de indian victorios, ale băiatului cu ochi albaștri.

— Ție îți face semne ? întrebase Mișu, amenințător.

— Cine să-mi facă mie semne ?

Trebuie că fusese jalnic !

— Cine e ? nu-l slăbise Mișu, pironindu-și ochii într-ai lui. Îți ordon să-mi spui tot adevărul ! Cine e și ce urmărește ?

Susținîndu-i privirea aspră, de comandant, nu se hotărîse totuși să vorbească. Și dacă fiecare sclipire a privirii omenești ar putea fi recepționată ca semnalele luminoase ale alfabetului Morse, el ar fi trebuit să tremure — abia acum înțelegea pe de-a-ntregul în ce primejdie era ! După cum o bombă poartă o anumită încărcătură de explozibil, tot așa și Mișu ascundea în sine o amenințare, pe care Karl zadarnic încerca să o evalueze.

— Așadar, continui să mă minți ! spusese răspicat Mișu. Nu vrei să mă pui la curent, nu-i așa ? ! Deși știi că mă interesează. Ei bine, am să-ți arăt ce meriți !

Rostind ultimele cuvinte, el și întinsese țeava unui pistol spre Karl.

După aceea Mișu aflase tot ce dorise să știe despre Nico ; băiatul era de aici, din Moldova-Veche, de vreo treisprezece ani, elev, avea pasiunea înotului, venea zilnic să se bălăcească în Dunăre — un copil ca atîția alții. Uneori înota însoțit de mai mulți, dar cel mai adesea, avîntîndu-se în larg singur. Nico era o prescurtare de alint, de la Nicolae. Mișu voise să știe de cînd dădea „tîrcoale" șlepului, și lui Karl nu-i plăcuse cuvîntul „tîrcoale" ; îi dezvăluia simțămintele, pe care totuși ar fi dorit să le ascundă cît mai bine. Nu reușise, însă, căci Mișu îi spusese la urmă disprețuitor :

— Faci pe sentimentalul, subofițer ! Cu trecutul tău ! Halal să-ți fie ! Ha, ha !

— Lasă trecutul meu în pace !

— Știu eu ce ascunzi în dosul așa-ziselor *sentimente* frumoase, ha-ha !

Karl se sufoca de furie și acum, doar amintindu-și scena aceea. Și, în definitiv, dincolo de orice ar fi bănuit Mișu — și bănuia al dracului de bine ! — el chiar începuse să țină la Nico. În singurătatea lui, un copil... nu e puțin !

— Să nu mai prind picior de om străin prin preajma mea, s-a înțeles ? Copil să fie, femeie, ce-o fi ! Nu vreau să știu !

De-atunci rupsese prietenia cu Nico — mai bine zis se străduise să o rupă. Împotriva propriilor lui sentimente, și mai ales împotriva planurilor lui... Ce porcărie, să fie nevoit să-l alunge tocmai pe cel ce îi adusese singura rază de lumină în pustiul ultimilor ani, în acel deșert uriaș de cenușă și ruină din el !

— De ce, nene Karl ? îl întreba într-una băiatul mirat, deschizînd larg ochii lui albaștri, prin care putea vedea pînă departe.

— Hai, pleci ! Nu mai vii ! Cară-te de aici ! Du-te ! strigase la Nico de cîte ori îl văzuse, căci îl simțea pe Mișu la spatele lui, parcă ochindu-l, sigur de sine, ținîndu-l în bătaia revolverului, și nemaiapăsînd o dată pe trăgaciul ăla blestemat ! Accentul cu care striga la băiat era la fel de tragic ca și cînd ar fi strigat la Mișu :

— Dar trage o dată, blestematule !

Și cît de frumoase fuseseră clipele petrecute cu Nico înainte de a apare acest nor ! Lui Nico îi plăcea să facă pe cîrmaciul, cuprindea în palme timona și o învîrtea cu seriozitate adîncă, privind înainte, tot atît de preocupat și de luminos ca și cînd începuseră cu adevărat o călătorie miraculoasă. Karl trăia in-

tens iluzia că băiatul îl purta cu generozitate pe Dunăre în sus, spre viața lui de odinioară.

Era o nebunie ! Un vis nebun, dar iată că-l putea trăi cu toate fibrele ființei sale, și asta-i era de-ajuns. Intra și el în joc. Stătea așezat pe pragul timonei, privind în ochii lui Nico ! Prin ferestruicile lor albastre vedea fluviul alunecînd în urmă, din ce în ce mai în urmă, ducîndu-l și pe el înapoi...

Îi făcea cu ochiul lui Nico și se apuca pe dată să se caute de-o țigară. Întotdeauna o găsea într-alt loc, scoțînd-o cu grijă, pe încetul, ca un vrăjitor, fie din ureche, sau dintr-o nară, sau de sub gulerul hainei, de la ceafă. Fumul îi învăluia apoi capul.

Dar Dunărea, care fîșîia și clipocea tot timpul, parcă luînd parte la vraja acestei călătorii, îi amintea că apele ei se izbesc de trupul metalic al șlepului scufundat cu Șacalul. Atunci ochii lui îl priveau altfel și Nico, și visul lua alt chip.

Îi sfărîmase Mișu visul, și pentru asta îl ura cu atît mai mult ! După ce-i terminase barca, în loc să plece, îl văzuse coborînd-o sub pupa, ca și cum ar fi avut de gînd chiar să se apuce să repare cîrma. Încercase să vadă cu ce se ocupa acolo, jos, și prinsese cîte ceva. Înțelesese în primul rînd că făcea scurte scufundări, apărîndu-și ochii cu niște ochelari ca de motociclist. Surprinzîndu-l o dată, Mișu îi interzisese să-l mai „spioneze".

Asta durase cîteva zile. După aceea nu mai coborîse la cîrmă. În schimb, începuse să-l studieze de departe pe Nico, care era nu numai un foarte bun înotător, ci și un excelent scufundător. Și, ca și cum i-ar fi ghicit intențiile, într-o zi îi spuse :

— Ce zici, Karl ! Strașnic băiat ! Nu ești de loc naiv ! Stă sub apă aproape șase minute. De data aceasta au fost numai cinci și patruzeci, dar alte dăți a atins și șase cu cinci sau zece. O performanță demnă de un adevărat pescuitor de perle. Nu-i așa, Karl ? Știi tu foarte bine că europenii civilizați s-au folosit de această calitate a sălbaticilor băștinași, pentru a aduna averi de pe fundul mării ! Excelentă idee, *băiatule !*... Uite, mie nu mi-ar fi trecut prin minte !

Pe Karl îl apucase un tremur între umeri, dar se făcuse că nu înțelege.

4

Karl încercase, într-adevăr, să-l facă pe Nico să se cufunde cît mai adînc. Nu-i fusese prea greu, pentru că băiatul era sensibil la laude și se lăsa ușor antrenat cînd era pus la ambiție.

— Și cum a fost ? îl descususe cînd ieșise la suprafață.

— Mai întîi, lumina a pălit. S-a făcut fumurie. Umbrele au crescut. De exemplu, dacă sus a lunecat vreo bucată de lemn, o bucată cît de mică, jos am simțit-o ca un nor care a acoperit soarele.

— Dar ceva extraordinar ai văzut ? Ceva ieșit din comun ?

— Ce să văd ? se mirase Nico, dar se ghicea după strălucirea ochilor lui că ar fi putut povesti și ceva în genul acesta.

— Știu eu ? Să zicem vreo navă scufundată, vreun vapor, măcar o barcă, ceva ! Dacă nu dintr-astea, atunci altceva, cum să spun, care să te uimească, sau să te pună pe gînduri. Știu eu ?

Nico reflecta. Dacă n-ar fi fost așa de crud și de puțin știutor, ar fi putut să gîndească imaginea fluviului curgînd prin el ca printr-o ecluză capabilă să filtreze tot aurul și farmecul atîtor legende și istorii de nestins. Karl stăruise. Nico rîsese și povestise că, deși voise să atingă fundul cu orice preț, de la o vreme îi fusese tot mai greu să înainteze, de parcă cineva voia să-l țină cu tot dinadinsul în loc.

— Se făcea din ce în ce mai întuneric. Mă înconjurau tot felul de umbre, cum nu mai văzusem niciodată...

— Și ? îl îmboldise Karl, deodată captivat, pentru că Nico tăcuse, îngîndurat.

— Și... eu nu voiam să dau îndărăt. Mă înfigeam cu capul în jos, ca un cui. Îmi era din ce în ce mai

2225

greu să țin ochii deschiși. Mă dureau. Simțeam cum două degete ascuțite, înfipte în tîmple, nu voiau să mă lase să merg mai departe...

— Și atunci ? întrebase din nou, văzîndu-l că se oprește.

— M-am dus mai departe.

— Și ? Și ?

Băiatului i se uscaseră buzele. Karl stăruise, albind subit :

— Ce-ai văzut *atunci ?*

Nico făcu un efort.

— Atunci am văzut ceva... care...

— Care ce ?

— Credeam că nu există, care... Ceva...

— Ce-ai văzut ? coborîse tonul rugător, deși îi venise mai degrabă să urle.

Băiatul șovăise.

— Am văzut o sirenă... Întreagă. Frumoasă. Plină de lumină. Venea spre mine. Îi vedeam părul lung, auriu...

Karl rămăsese mai întîi cu gura căscată, pe urmă își coborîse bărbia în piept, privindu-l bănuitor pe băiat, de sus pînă jos. Dar ochii lui Nico aveau o asemenea strălucire, încît ușor putea fi de înțeles că vorbea din inimă.

— Mare prost ești tu, Nico ! îi spusese cu blîndețe tristă Karl.

Mișu însă venise cu altceva. El promitea un mijloc — rămas misterios deocamdată — cu ajutorul căruia Nico ar putea, chipurile, să se plimbe pe fundul Dunării în voie, cît i-ar fi plăcut. Ca pe bulevard ! Cînd va fi mare !

Dar Nico nu mai avusese răbdare.

De aceea se ascunsese în barcă, să-i întovărășească la drum. Abia își putea ascunde neastîmpărul, întrebîndu-l pe Mișu dacă mai e mult pînă la locul unde se vor opri.

Mișu se uită cu atenție jur împrejur, cu pleoapele puțin strînse, de parcă filtra bucată cu bucată imaginile pe care le culegea cu repeziciune.

— Mai avem un pic, băiatule. O să ne spună Karl cînd am ajuns ! Și-l scrută pe celălalt cu privirea. Dacă n-o să ne plimbăm pe fundul Dunării ca pe bulevard, să nu-mi zici pe nume ! Am eu grijă de tine. Numai să vrei tu să faci pentru mine ce-am să te rog.

Tocmai atunci se găsi Karl să intervină, cu o întrebare răstită :

— Și eu ce fac ? Trag tot așa, înainte ?

— Trage, Karl, că n-ai încotro. Trage pînă unde știi că trebuie... Tu ne conduci doar acuma... Dacă greșești ținta...

Privirile celor doi bărbați se întîlniră ca niște cuțite, și Karl își plecă ochii, întunecat.

— Și dacă am să spun că am obosit și că mi s-a făcut foame ? mai încercă, fără vlagă Karl. Mișu ridică însă din umeri.

— Ia stai puțin ! Ține tu, Nico, cîrma, pînă trec eu în față, să văd pe unde sîntem...

Cînd trecu pe lîngă Karl, acesta îi vorbi încet, în limba lor :

— De ce nu lași băiatul în pace ?

— Pentru că nu-l lași tu ! scăpă Mișu printre dinți. Apoi se răsti : Dacă nu ajungem unde trebuie, subofițer Karl, ai să ajungi tu după Șacal. Șacalul nu iartă !

Nico îl privea nedumerit, încercînd o neliniște ciudată.

Mișu îngenunche, avîntat cu pieptul înainte, în partea din față a bărcii, parcă pentru a ghici semnele pe care le căuta, și a căror taină Karl trebuia să i-o deslușească. Nico văzu pe Karl ducîndu-și mîna la buzunarul în care se părea că avea un revolver.

— Nu, Karl ! șopti el.

Mișu se întoarse rapid.

— Ce tot șușotiți voi acolo ? Era încordat ca un arc de oțel.

Văzînd că nu se întîmplă nimic, își continuă cercetarea.

— La țărm, băieți, la țărm ! îi surprinse după aceea cu un strigăt triumfător. Vezi tufișul ăla, Karl ? Acolo.

Coasta muntelui cădea aproape vertical în apă ; la vreo doi metri deasupra nivelului fluviului, fusese săpată o șosea în stîncă. Pe-o limbă de pămînt, jos, se afla un tufăriș spre care căta Mișu. Era o bună ascunzătoare. Nimeni nu ar fi putut coborî din drum pînă la ei, fără să nu se facă simțit. În același timp, crengile tufișului îi acoperea în așa fel, că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte bănuiala — nici din șosea, nici din largul fluviului — că acolo erau oameni, și chiar o barcă.

— Aici ne oprim ! reveni Mișu la tonul lui de comandant. Ne odihnim puțin, înainte de a mînca ceva. Haide, Karl, băiatule.

Dispozițiunile lui Mișu, deși erau drastice, fură pronunțate cu un ton vesel : nimeni nu vorbește tare, nu se face focul, nu se aprind țigări. „Nu se fumează pipă", adăugase rîzînd scurt, nervos. Deasupra lor bîzîiau musculițe, iar Dunărea clipocea dulce în apropiere, încît îmbia la somn. Un singur zgomot le tulbură liniștea. Se auziră pași, sus, în șosea. Chiar și pentru lipsa de experiență a lui Nico fu limpede că cei care trecuseră fuseseră doi, erau încălțați în bocanci sau în cizme cu ținte pe talpă, și nu puteau să fie, după mersul lor sacadat, decît o patrulă grănicerească.

Cînd se făcu liniște în întreaga împrejurime, Mișu se învioră brusc, spunîndu-le pe șoptite :

— Gata, băieți ! Între cer și pămînt am rămas numai noi. Karl, ce naiba, trezește-te și adă-ne din provizii. Să ne umplem întîi burțile.

Karl se supuse, revenind de la barcă cu cîteva pachete învelite în hîrtie unele destul de unsuroase. Își aduse și Nico pachețelul pe care și-l luase pentru drum. Dar, pe lîngă modesta lui bucată de pîine unsă cu magiun negru, bunătățile pe care le scotea Karl din pachete erau de necrezut : friptură de vițel, salam și șuncă de casă, cîteva cutii lucitoare de conserve...

— Hai, Karl, dă-i băiatului o bucată de friptură, dă-i să mănînce ca oamenii, îi strigă Mișu, tăios. Doar ești obișnuit cu duioșia față de copii, ce naiba ! Și apoi, se pare că-l iubești pe Nico, nu-i așa ?

Greu i-a venit lui Nico să-și stăpînească lacrimile ! Cît îl ura pe omul acesta ! Ce-avea oare cu Karl, de nu-i da pace și-l împungea cu vorba și cu privirea. Zadarnic îl îmbie Karl, așa cum sunase ordinul. Nico îl refuză, privindu-l și pe el cu o căutătură neagră. Le întoarse spatele și se apucă să mestece necăjit dumicați mari. În fața lui sclipea — de aur și de argint — Dunărea.

— Hai, Nico ! Făcu deodată Mișu, după ce terminaseră de mîncat. Destul pînă aici ! Te întorci pe lîngă mal, singur. Te așteaptă acasă. Noi mai avem treburi... Te mai luăm altădată...

— Nu vreau ! Nu mă așteaptă nimeni. Nu mai am mamă... și tata e dus la pescuit. Se întoarce peste cîteva zile.

— Șterge-o cînd îți spun ! Se răsti deodată bărbatul.

Lui Nico i se făcu frică. „Ce-o fi avînd de gînd omul ăsta rău ?“

Dar chiar atunci Karl îi făcu semn lui Mișu. Plecară amîndoi ceva mai departe. Nico îi urmărea cu privirea, însă nu deslușI decît niște gesturi scurte, reținute.

— Ce vrei ? Ți-am spus doar că n-avem nevoie de copii. Din cauza ta a venit după noi. O să-mi spui tot, după ce pleacă.

— Pot să-ți spun și acum, mîrîi Mișu. Locul e aproape, pe aici. Uite semnul. Tufișul ăla. Te cufunzi, și gata... Mi-am făcut și datoria asta către voi... Puteți să-mi dați pace...

— Aha, datoria ! Mă cufund, și gata ! Bine ți-ai mai făcut socoteala ! Dar nu se prinde. Tu ai să te duci, să-mi aduci ce trebuie de acolo. Eu comand, nu tu.

— Asta nu ! scrîșni Karl. Rămîn aici. Nici nu pot să mă cufund. Mie mi-ați cerut să vă indic unde s-a scufundat șlepul. Am terminat. Și-și duse mîna spre buzunar. Dacă nu-ți ajunge, stăm altfel de vorbă...

Nico nu-i pierdea din ochi.

Mișu își făcu o socoteală scurtă, apoi zise :

— Bine, dacă e pe-așa, n-am încotro... Crezi c-am să te las din ochi ? Nu, subofițer Karl. Te cunoaștem bine ! Vrei să ne trădezi, cum ai făcut-o și cu Șacalul. O să-l trimitem pe băiat să cerceteze fundul apei. Se pricepe și doar ți-e prieten... Îl așteptăm amîndoi aici. Și dacă ai mințit...

Karl tresări, dar Mișu nu-i mai lăsă timp să spună ceva. Se îndreptă spre băiat, căutînd să-și ia un aer cît mai vesel :

— Hei, Nico, prietenul tău Karl m-a convins... ai să rămîi cu noi. Are nevoie de ajutorul tău. O să te distrezi puțin...

5

— Ce-ar fi să te cufunzi, să măsurăm adîncimea Dunării ? Ce zici, Nico, o fi adîncă — uite aici, în dreptul locului unde ne aflăm ?

Încercînd să fie volubil, Mișu abia își putu stăpîni nervozitatea pe care i-o trăda mai cu seamă frămîntarea mîinilor. Din cînd în cînd, scotea cîte un hohot de rîs nervos, scurt, silit.

— Ha-ha ! Ce faci, băiatule, ești gata ? Să vedem acum cît este de adîncă apa. Uite, am să te leg peste mijloc cu frînghiuța asta. Cobori șase minute. Tragi

aer mult în plămîni. Nu ieşi decît cînd nu mai poţi. Păcat că nu avem o greutate. Dar nu-i nimic. Cu puţină voinţă suplinim asta. Fii atent! Nu te depărta de mal, şi ieşi numai aici unde e frînghia. Fii atent! Cînd ieşi, măsurăm partea umedă a frînghiei! Înţelegi cît e de simplu? Simplu ca bună ziua! Karl, tu filezi, dar să ai grijă să dai drumul frînghiei puţin cîte puţin, nu însă reţinîndu-l pe Nico. Dimpotrivă, ai grijă ca întotdeauna să aibă un avans. Sînteţi gata? Gata, Nico? Nu uita să ţii cît poţi mai mult. Hai, să te văd cum iei aer...

Trăgînd aer mult în piept, cu toată puterea de care era capabil, Nico se cufundă fără grabă, fără zgomot, ceea ce îl făcu pe Mişu să scoată o exclamaţie de admiraţie.

Se cufundase vreo doi metri; sub apă nu se mai temea de nimeni. Se opri însă şi trase încet frînghia spre el, ca şi cînd ar fi continuat să alunece spre adînc. Era curios să afle de ce barca lor nu navigase în condiţii normale. N-ar fi fost om de Dunăre, dacă nu şi-ar fi dat seama că, în timpul drumului pînă aici, toate manevrele pe care le făcuse barca lor fuseseră mai greoaie decît s-ar fi cuvenit. Simţise aceasta cînd luase în mînă bara cîrmei, şi mai cu seamă atunci cînd, de la prova, unde stătea avîntat înainte, de parcă era gata să-şi ia zborul, Mişu le strigase: „La ţărm, băieţi, la ţărm!“

Se întîmplase să-l surprindă comanda aceasta și să împingă greșit barca, exact invers, adică împotriva țărmului, spre larg. La rîndul său, Karl, dîndu-și seama de greșeală, voise să restabilească direcția ordonată. Vîslise, ca atare, cu rama dinspre larg, în vreme ce pe cealaltă o înțepenise adînc în apă, ca un pivot în jurul căruia ar fi trebuit să aibă loc o ușoară mișcare de rotație. Și tocmai asta își amintea Nico : cît de greu apăsase, pentru o manevră simplă, în bara cîrmei. În mod normal, mișcarea bărcii ar fi trebuit să fie doar suplă și ușoară...

Înotă binișor pe sub apă, pînă ce zări fundul bărcii cufundat în apă. Așa cum se aștepta, găsi lipite dedesubt două umflături, care aduceau cu doi saci legați strîns.

Nu se apropie mai mult, deși ardea de curiozitate să pătrundă cu un minut mai devreme una din tainele roșcovanului. Continuă să se cufunde, năzuind să atingă fundul albiei, deși avea de înfrînt rezistența din ce în ce mai mare a adîncurilor. Trăgea necontenit după el frînghia pe care o fila Karl. Sau ar fi trebuit să o fileze, fiindcă abia dispăruse Nico, și Mișu, prin surprindere, scoase din buzunar un mic revolver, îndreptîndu-l spre inima lui Karl.

— Sus mîinile ! Repede ! Tu credeai că eu nu știu ce ai prin buzunare ? Păi eu nu te scap din ochi nici o clipă, pentru că văd cine ești. Îmi dai voie să intru

în posesia jucărioarei ăsteia ? Lasă, nu-ți face griji ! Frînghia se deapănă singură, că e de mătase... Voiai să rămîi singur pe mal, să mă vezi în apă și să-mi faci de petrecanie...

Karl părea că nu-l ascultă, și vorbele lui parcă nu-l atingeau. După ce își simți buzunarul ușurat de revolverul pe care Mișu i-l scoase cu dexteritate, își coborî brațele, fără să mai aștepte vreun ordin în acest sens. Înfățișarea lui de om obosit, prea obosit ca să mai lupte cu viața, ar fi impresionat pe oricine. Nu însă și pe Mișu, care-l preveni cu acea bunăvoință jignitoare :

— Îmi pare rău, băiatule, că n-am vreme să te mai descos puțin în legătură cu fuga ta de pe șlepul care a explodat pe aici, pe undeva. Dar să știi, față de tine nu am nici o milă. Trag la cea mai mică abatere.

— De băiat să nu te atingi !... rosti greu și apăsat Karl. Acest băiat e sub protecția mea !...

— Ha-ha-ha ! rîse Mișu. Ți se rupe inima de soarta lui ! Te prefaci uman, după ce ai umblat — fin ca nimeni altul — cu atîtea piei de copii, în lagăre și pe front ! De ce nu te-ai cufundat tu, și să-l fi lăsat să plece. Tu m-ai obligat să-l amestec !

— Liniște ! țipă Karl cu un glas ascuțit, ca de femeie.

— Ești nebun ? îi gîfîi în ureche Mișu.

Îl apăsă tare pe gură. Karl nu făcu nici cea mai mică mișcare. Dar se sufoca. Ochii lui bulbucați nu produseră însă nici o impresie asupra lui Mișu, care nu-l credea. Îl lăsă totuși pe iarbă, pentru că din clipă în clipă putea să se ivească Nico din apă.

Mișu se repezi la frînghie, acoperind cu trupul său pe Karl, și adresîndu-se febril băiatului, care tocmai apărea la suprafață :

— Ah, Nico, ești un as ! Bravo ție ! Dar mi se pare că n-am făcut treaba cum aș fi vrut eu. Ce-ai zice dacă te-ai mai cufunda o dată ? Ai ajuns pînă la fund ? Ai văzut ceva. Te mai duci o dată ? Uite, eu te rog să te mai duci o dată. Te uiți după Karl ? Mi se pare că a băut ceva. E amețit. Din pricina lui nu am certitudinea că am măsurat bine. Mișu se întoarse spre Karl, pe care-l simți mișcînd : Îți e mai bine, Karl ? Ai să poți fila acum frînghia ? Hai, băiatule, revino-ți...

Ochii săi îl sfredeleau pe Karl, îi porunceau să se supună, îl amenințau. Și Karl cedă :

— Da, da... Am să pot fila... Du-te, Nico ! *Am eu grijă de tine...*

Băiatul îi adresă rîsul lui strălucitor, vesel, optimist, și un mic gest de prietenie. După care se cufundă iarăși.

Nu se duse însă în adînc, ci se apropie de barcă, dîndu-și seama că bănuiala se adeverea : unul dintre saci fu smucit de la locul său și tras afară.

6

Lui Nico nu-i fu cine știe cît de greu să priceapă și să se familiarizeze cu tehnica de înot sub apă, cu acel costum de scufundător, pe care Mișu îl scosese desigur din sacul dispărut de sub barcă, și pe care îl punea pe el bucată cu bucată, cu gesturi largi, misterioase, ca de vrăjitor. Poate că centura era prea grea, deși era lesne să-i înțeleagă necesitatea. În spinare primi un bidon, care se fixa pe umeri cu două cureluțe ca de ghiozdan. Urmă casca de cauciuc cu vizori de sticlă mari, rotunzi, și labele ca de gîscă, cu care va putea înota sub apă.

Bătu din palme fericit.

— Acum să te văd eu, băiatule, îi vorbi Mișu, întrerupt de acel rîs nervos și scurt. Ai să te plimbi pe fundul Dunării ca pe bulevard! Poți respira bine cînd ai casca pe cap? Te cred și eu, doar aici e tehnică de înalt grad... Ha, ha. Ia să ne ocupăm puțin de instruirea ta!

Costumul era, evident, prea mare pentru un trup de copil, dar Mișu se grăbi să-l fixeze cît mai bine. De altfel, părea stăpînit de o stare de nervozitate extremă; făcea tot timpul mișcări bruște, repezite. Poate unde timpul înainta implacabil. Soarele era aproape gata-gata să se ivească. Se luminase. Pentru orice eventualitate, scosese undițele, să pară că au venit la pescuit.

Karl devenise doar un spectator al tuturor acestor pregătiri febrile. Cînd văzu labele ca de gîscă, își aduse aminte de urmele acelea ciudate, găsite pe puntea șlepului a doua zi dimineața după ce primise vizita unei „stafii". „Așa stăteau lucrurile, deci" — își spuse, ca o concluzie la vechea sa dilemă în legătură cu Mișu ; în definitiv, în noaptea aceea nu i-ar fi venit cine știe cît de greu să-și facă o voce cavernoasă, cu care să-i înspăimînte mai bine !

Locul pe care se aflau nu era departe de mormîntul Șacalului. Aici, sub ape, ar fi trebuit să fie și propriul lui mormînt... Acum băiatul avea să ajungă acolo, dar trimis de Mișu...

— Așa, băiatule, în felul acesta ești prins de mine ca și copilul de mama lui, tocmai exclama Mișu, încercînd încă o dată rezistența nodului, făcut într-un inel al centurii de pe mijlocul lui Nico. Încerci acum o scufundare ? Să vedem cum merge. Dă-i drumul !

Nico intră încet în apă. Se cufunda din ce în ce mai mult. Cînd se simți în mijlocul apelor dragi, ca în brațele unui prieten bun, o fericire fără margini îl cuprinse, încălzindu-l. Centura nu-l mai apăsa. Dimpotrivă, îi crea un echilibru nou, de care niciodată mai înainte nu se bucurase. Se lăsă în voia plăcerii, căci nimic nu-i mai stătea acum împotrivă, nici o apăsare silnică, nici o durere în globurile ochilor, nici un deget ascuțit care să i se înfigă în tîmplă.

Mişcarea picioarelor, uniformă, fără efort, îl împingea uşor în jos, mai departe, tot mai departe, iar cu braţele îşi făcea loc înainte, ca printr-un desiş de pădure.

Sub el curgea fundul întunecos al fluviului populat din ce în ce mai mult de umbre necunoscute, de forme ciudate, care prevesteau fiinţe nemaivăzute. Niciodată nu ajunsese aşa de adînc. Uitînd de ceea ce îl lega de ţărm, el începu să umble după visul lui auriu, şi fiecare rază de lumină îi dădea speranţa că întîlnirea multdorită se va produce dintr-o clipă într-alta...

În acest timp, pe ţărm, între Karl şi Mişu avu loc un dialog, care se purta cu o aparenţă de calm ciudat :

— Ceea ce cauţi tot n-are să fie al tău... începuse Karl, cu o voce scăzută, incoloră, fără măcar să-l privească pe Mişu.

— Ce vorbeşti ? Ai dat „deşteptarea" ? îl zeflemisi Mişu. Era şi timpul ! Karl vorbi mai departe, ca şi cînd nu l-ar fi auzit :

— În faţa noastră e locul unde s-a scufundat şlepul cu Şacalul. Nu mai încape îndoială. Ştiu ce cauţi. Te-am adus unde-ai vrut...

— Aşa ! ? Ai renunţat să mai faci pe prostul ? Foarte bine ! Să vorbim atunci ca doi oameni deştepţi. Zicînd acestea Mişu scoase cu mişcări leneşe revolverul.

— Nu mă înspăimînți cu el, ripostă Karl liniștit. N-ai nici un interes să faci zgomot pe aici. Nu îți plac curioșii, nu-i așa ? Nu-mi plac nici mie. Păcat însă că n-ai fost om de înțeles. Ne puteam învoi de la început... da, ți-aș fi spus că e inutilă toată comedia asta cu reparatul cîrmei, cu „legalizarea", cu romanii și statuile, cu arta scufundării și cu alte porcării de-ale tale. Nu era nevoie de băiat. Îți spuneam unde, luai, și ne învoiam... Păcat că nu m-ai întrebat chiar atunci, în noaptea cînd ai venit dezbrăcat la mine. Se uită iscoditor la Mișu, dar acesta nu protestă, recunoscînd astfel tacit că bănuiala lui era adevărată. Te-aș fi informat cu plăcere că ceea ce cauți se află la loc sigur. N-ai vrut să ne înțelegem... Decît să-mi fi făcut acel rechizitoriu neghiob, mai bine... Atunci poate că ai fi aflat și te-aș fi ajutat ; acum nu, pentru că ești om de neînțeles...

— Șacalule ! Ești un blestemat de șacal ! exclamă Mișu, înăbușit. Apoi reluă sarcastic, dar stăpînit : Foarte bine, băiatule ! Să reconstituim. Te-ai folosit de explozie ca să furi... Și te-ai pus la adăpost...

— Sau mi s-a dat o misiune...

— Ai fost mîna dreaptă a Șacalului ! Ai smuls tu însuți...

Karl îl întrerupse din nou :

— Am scăpat de la moarte printr-o minune, acesta e adevărul. De aceea am dorit să fac dreptate. Ceea ce aparține morților e în mormînt, așa cum se cu-

vine... Și dacă mi-ai fi spus limpede, atunci, ce te interesează, dacă mi-ai fi pus în noaptea aceea doar o singură întrebare...

Nu mai putu urma. Aproape în mijlocul fluviului țîșni în soare, ca o mică rachetă cenușie, cineva care nu putea fi decît Nico.

— Uite-l! exclamă Karl cu o tresărire în voce. Ne trădează cu neghiobia lui. Trage la frînghie! Poate fi văzut. Trage o dată! Și repede!

Mișu se execută, deși își dădu seama abia după aceea că de fapt Karl începuse să comande. Bombăni ceva, apoi trase de frînghie repezit, pînă ce Nico dispăru din nou.

— Ce idee nefericită să bagi un copil într-o chestiune serioasă! Mă mir că nu te-ai gîndit la asta... Trebuia să renunț deocamdată, din clipa cînd am dat de el...

Nervii de comandant ai lui Mișu însă nu mai puteau suporta aerele lui Karl. Se răsuci furios spre acesta, care totuși continua să-i dea dispoziții: „Trage de frînghie, *băiatule!*“ Îi imita foarte bine tonul de bunăvoință jignitoare. „Să nu ne facă Nico vreun pocinog. Adună frumos frînghia, poate să mai fie nevoie...“

Mișu își aduse aminte de discuția începută și neterminată. O reluă:

— Pe noi — îi înțeleg alături de mine pe cei care m-au trimis aici — ne interesează foarte mult ca-

seta. În definitiv ești obligat față de capul de șacal pe care ți l-am adus, și o nesupunere în acest caz, știi ce-ar putea aduce...

— Nu mă mai amenința, că e inutil. Cînd mi s-a spus că va veni cineva, nu mi s-a spus și în ce scop. Dacă în noaptea aceea am fi vorbit despre casetă...

Mișu îl întrerupse nervos :

— Știu, știu, nu mai e nevoie să repeți. Trebuie să vedem care e situația creată *acum*. După cîte am înțeles, caseta ai îngropat-o. Din motive de „dreptate creștinească" (? !) Vrei să „răscumperi" greșelile tale și ale altora. Te privește. Dar în casetă mai erau și alte lucruri decît rămășițele pămîntești ale unor victime. Pe noi acele lucruri ne interesează. Îmi arăți locul, sau dezgropi singur caseta și ne dai hîrtiile...

Nu putu să continue ideea pînă la capăt, pentru că Nico tocmai ieșea din apă și Karl se duse să-l ajute să urce pe mal.

— Ce-a fost asta, Nico ! ? se răsti Karl la el, de cum îi scoase casca de pe cap. De ce ai ieșit în larg, cînd știai că nu e voie ?

— M-am speriat, murmură băiatul, intimidat de acest Karl autoritar, care începea să semene cu Mișu. M-am speriat, repetă nesigur, privind întrebător, cînd la Karl, cînd la Mișu, care încolăcea frînghia udă.

— Povestește ! îi porunci acesta.

— Am văzut ceva care...

— Care, ce? Hai, Nico, mai repede; nu avem timp de pierdut.

— Care îmi făcea semne să nu merg mai departe.

— Cine îţi făcea semne? reveni Mişu la tonul lui obişnuit.

Karl îl ascultă iar ca altă dată, zîmbind duios băiatului care povestea cum îi ieşise înainte o arătare — n-ar fi ştiut să precizeze ce anume era — poate un moş cu plete lungi, în orice caz o arătare, făcîndu-i semne să nu mai înainteze, să se oprească şi să se întoarcă, pentru că altfel va fi vai de el!

Îi puse mîna pe umăr, spunîndu-i cu blîndeţe:

— Păcat că nu ne-ai adus şi nouă o sirenă, un moşneag ceva...

Mişu tresări, privindu-l pătrunzător pe Karl, care sub ochii lui îşi schimbase de cîteva ori înfăţişarea: fusese lup, vulpe, devorator de cadavre mici... Oamenii Şacalului! Nişte animale de pradă!

Karl se apropie de el, şoptindu-i cu înţeles:

— Ai văzut? Iată unde ajungi, folosind copii cu mintea plină de basme. Pentru el, totul e joacă...

7

Logic ar fi fost să se întoarcă. Timpul nu stătea pe loc. Lui Mişu nu-i convenea că în momentul de

față inițiativa era în întregime în mîinile lui Karl. Siguranța în reușita acțiunii suferise o lovitură grea. Karl nu se mai supunea comandanților lui... Era conștient că pentru el situația se complica într-un chip neplăcut. Cum va reuși să smulgă de la Karl secretul ascunzătorii ? Să mai aștepte să ia legătura cu superiorii lui ? Dar planul fusese bine întocmit. Nu trebuia tocmai acum să-l scape din mînă.

Departe de a renunța, el ținu sub o strictă supraveghere pe Karl care, în ciuda tuturor așteptărilor, amîna plecarea. O amîna fără nici un motiv vizibil.

— De ce să ne grăbim ? răspunse el la o întrebare a lui Mișu. Și-i aduse aminte ironic : Doar între cer și pămînt nu sîntem decît noi ! E-așa de plăcut aici. Nico pescuiește liniștit, iar noi ne putem considera ca și în vacanță !

Pe Nico, în adevăr, îl condusese Karl însuși ceva mai încolo, aproape de marginea de est a tufișului, îndemnîndu-l să pescuiască după pofta inimii. Îi dăduse, firește, undița aceea cu băț elastic de bambus, cu care îl ademenea.

— De ce n-am simplifica noi totul ? îi spuse încet Mișu. De băiat chiar că nu avem nevoie. Tu ai fi avut, dacă nu eram eu... Dar ți s-au încurcat socotelile...

— Ți-am mai spus că de el să nu te atingi. Pe un fir de păr din capul lui n-ai voie să pui mîna. Dacă e vorba să fie cineva de prisos aici, nu el e acela...

— Hei, tu ! subofițer ! Ce vrei să spui ?

— Nu striga, nici nu vorbi prea tare. Nu e sănătos. Uite ce vreau să-ți propun. Am să-ți arăt locul unde e înhumată caseta. Eu mi-am îndeplinit o datorie de conștiință...

— Haida-de ! îl întrerupse zeflemitor Mișu, dar Karl nu-l luă în seamă ; nici măcar o privire nu-i aruncă.

— Pînă acum îmi doream să plec, să mă reîntorc în patrie... Dar mi se pare că e mai înțelept să aștept. Îți arăt unde e caseta, dar te interesează cum faci. Mă lași în pace.

Purtaseră dialogul pe șoptite, așa că nici un cuvînt nu tulbură pe Nico, nici măcar atunci cînd Mișu își cam ieșise din sărite. Așezat turcește pe mal, cu ochii la pluta care juca pe valurile mărunte, Nico aștepta. Soarele se răsfrîngea în miile de oglinjoare pe care le forma apa, luminînd gingaș tufișul tăcut. Purtînd cu sine legende, noian de răsuflări omenești, chipuri și promisiuni mirifice, Dunărea îl lua totdeauna cu sine. Clipocitul undelor mărunte în malul de pămînt părea că-i aduce un mesaj din depărtate adîncuri, un mesaj cîntat molcom, ca de niște aezi nevăzuți.

Ar fi vrut să fie el acela care să descopere corăbiile scufundate de lotri ; să fie el acela care să repună la locul lor inițial acele minunate statui de marmură, de care-i amintise Mișu. Pe urmă să se ducă mai departe, mereu mai departe, călcînd cu pași

uriași pe urmele marelui său prieten fără odihnă, fluviul, care din depărtări de timp și spațiu venea, și în depărtări de timp și spațiu se ducea. Adîncul apelor îl chema, dorindu-și el să le descopere primul... întotdeauna primul !

Îl trezi la realitate glasul lui Mișu.

— Băiatule ! Hei, Nico ! Trezește-te !

Întorcîndu-se repede, îl văzu pe omul cel roșcat aplecat asupra lui :

— Ia dă-l încolo de pescuit, că am treabă cu tine. Am venit cu rost aici. Trebuie să terminăm...

Pluta tocmai se agita, semn că vreun pește îi dădea tîrcoale, sau mușca chiar din momeală, dar Mișu zvîrli bățul în apă.

— Sus, cînd îți spun ! îi șopti iute. Nu avem vreme de pierdut. Te duci acum la fund și cauți un șlep scufundat. Ia-ți costumul imediat...

În vreme ce Mișu îi dădea explicații rapide, Nico izbuti să vadă pe Karl trîntit la pămînt și legat fedeleș.

— Nu vreau să mă duc, își încercă el puterea de rezistență, dînd în același timp ascultare expresiei crîncene din ochii lui Karl, ieșiți în orbite.

— Nico, îi vorbi atunci Mișu. Nu ți se întîmplă nimic, dacă te duci și faci cum îți spun. Ticălosul de colo nu poate fi lăsat singur. Trebuie să ne grăbim. Du-te ! N-am încotro.

— Dezleagă-l pe Karl! spuse Nico dîrz, deşi îi venea să plîngă.

— Nico, tu eşti un băiat bun. Mi-e drag de tine şi vreau să cred că înveţi bine la şcoală. Ai un viitor mare în faţă. Dacă mi-ai da acum ajutor, am să fac totul pentru tine.

Mişu îi vorbea cu căldură, cu glasul scăzut, un glas schimbat, care îl ului pe Nico, pătrunzîndu-l ca un fior. Totuşi clătină din cap. Mişu îi arătă revolverul şi îl întrebă dacă ştie ce e. Ştia.

— Atunci e simplu. Viaţa lui Karl e în mîinile tale! Ai să găseşti un şlep, şi n-ai să faci altceva, decît ai să treci frînghia, te priveşte cum, ca să laşi drumul marcat pînă la mal. Înţelegi? Să ştii că sînt un om care nu obişnuieşte să glumească cu lucrurile serioase. Nu ai voie să faci nimic altceva, decît ce ţi-am spus. Totul repede, mă înţelegi? Du-te!

Nico îşi dădu drumul, ca ameţit. Nu mai pricepea nimic.

Înotînd în adîncuri, înţelegea că nu avea altă cale decît să joace aşa cum îi cînta Mişu, deşi ochii lui Karl îl îndemnau să nu se supună...

8

Nico înota spre lumea albastră a visurilor lui, pentru prima dată cu lacrimi în ochi şi cu teama în

suflet. Ce usturimi simțea, ori de cîte ori clipea! Acum nu mai avea nici o scăpare. Era legat de Mișu prin frînghia subțire și rezistentă și, mai mult decît atîta, prin amenințarea aceea îngrozitoare: „Viața lui Karl e în mîinile tale".

Apropiind de ochi mîinile care se transformaseră în înotătoare, băiatul le privi îngrijorat. În adevăr, trebuia să se grăbească. Unica lor șansă ar fi fost să găsească acel șlep. Sau altul. Îi trecu prin minte să revină la suprafață cu vreo minciună. Poate că vor scăpa în felul acesta de amenințările lui Mișu. Și dacă nu vor scăpa?

De cîteva minute înota paralel cu fundul ondulat și accidentat al fluviului. Începu să se grăbească. Uneori era silit să se abată din drum, pentru că îi apăreau mereu în cale tot felul de umbre, chiar și mișcătoare, care parcă necontenit îi cereau ceva, sau îi spuneau: „Nu, nu, pe aicea nu se trece!" Nico știa că sînt plante, rădăcini, sau cine știe ce alte obiecte cufundate adînc în ape, mutate încetul cu încetul de curent — și cu toate acestea tot se temea. Domnea o lumină cenușie, obosită, uneori pîlpîitoare.

Dacă nu va găsi nimic? Îl va crede Mișu cînd îi va spune? Doar îi dăduse direcția în care să caute și, judecînd după poziția frînghiei care îl lega de mal, se afla pe drumul cel bun. Și totuși, nu se vedea nimic deosebit. Aceleași umbre diforme care îi apăreau în cale și dispăreau pe neașteptate. O singură

siluetă întunecată se arătă de neclintit în drumul lui. Inima încetă o clipă să-i bată. Ceea ce vedea semăna așa de bine cu partea dinainte a unui șlep! Numai că prora aducea mai degrabă cu un bot de balenă, îndreptat hrăpăreț spre suprafața apei.

O gaură plină cu nisip indica locul exploziei. Partea din spate a șlepului se așezase pe fund, aproape în poziție normală. Plante, rădăcini și tot felul de alte lucruri elastice se legănau într-una și într-o parte și în alta, ca niște aripioare, sau ca picioarele neverosimil subdimensionate ale unui miriapod greoi, ce înainta trudnic în susul apei. Senzația de înaintare era cu atît mai reală, cu cît curentul îl împingea pe Nico încetișor pe deasupra punții încremenite, pe care se mai zăreau, inutile, trupurile lungi și subțiri ale unor tunuri încremenite pe vecie. Spre pupa se vedea, de asemenea, cabina șlepului. Pe aici, pe undeva, avea datoria să caute un cîrlig sau un loc potrivit prin care să treacă frînghia, marcînd astfel drumul spre șlepul scufundat.

În partea aceasta nu se observau efecte ale exploziei. Dimpotrivă, ușa și obloanele închise ale ferestrelor erau intacte. Ar fi vrut totuși să arunce o privire înăuntru, dar ușa nu cedă. Era complet înțepenită, deși ivărul negru se mișca ușor, de parcă se umbla în permanență la el. Încercă apoi ferestrele mici. Nici un oblon nu voi să cedeze. Erau închise pe dinăuntru. Nico cunoștea sistemul lor de fixare,

dar aceasta îl ajuta prea puțin. Poate că un pic de forță i-ar fi fost de mai mult folos. Mai cu seamă că unul dintre obloane îi păru dispus să cedeze.

Dar dacă se supără Mișu ? „Nu ai voie să faci nimic altceva decît ce ți-am spus !“ Ei și ! N-are decît ! Își încordă puterile asupra oblonului care i se păru mai șubred. Își rezemă picioarele de peretele cabinei și trase cu nădejde. Totul era ca un cîrlig sau o balama să iasă de la loc. Simțindu-se proiectat îndărăt, înțelese că a reușit. Reveni înotînd și aprinse mica lanternă pe care o purtase prinsă pînă atunci de centură. Înăuntru era întuneric. Fascicolul de lumină îi arăta geamul spart de presiunea apei, după scufundare și... Tresărirea violentă care urmă îl făcu să se ferească brusc în lături. Își puse în fața obrazului cotul îndoit, ca un scut.

Nu veni însă nici o lovitură, și nimic altceva nu se petrecu ; aceeași liniște deplină rămase stăpînă. În răstimp însă avu răgazul să judece. Ceea ce văzuse nu putea fi viață : ochii holbați imens asupra lui, fața umflată, cu buzele mult ieșite în afară, nu puteau fi decît ale unui mort. Da, dar „mortul“ mișcase, îi făcuse semn negativ cu capul : „Nu ! Nu !“ Se clătinase, parcă intenționînd să vină și să-i închidă fereastra în nas. Dar cîte nu se mișcau în jur, sub influența curenților subacvatici ! Nico încercă să se liniștească. De la oarecare distanță îndreptă din nou

fascicolul de lumină al lanternei spre fereastra păzită atît de crîncen.

Nu se înşelase : în cabină era cineva. Acum se vedea din profil, parcă între timp se întorsese spre interior. Nico cunoştea multe legende şi poveşti, le şi credea uneori, văzuse oameni înecaţi, şi chiar încercase să-i readucă la viaţă pe unii. Ştia că dacă cineva stă mai multă vreme sub apă nu mai poate fi reanimat cu nici un chip.

Raţiunea învingea spaima. La urma urmei ce avea el de făcut ? Doar să treacă frînghia printr-un cîrlig. Cît se poate de simplu. Întrebarea era dacă nu cumva Karl avea şi el vreun interes aici, în cabina aceasta a morţii.

Nu era de datoria lui să cerceteze mai îndeaproape?

Înfrîngîndu-şi acum sila, mai mult decît spaima, se apropie de geam şi lumină interiorul cabinei. Îl cercetă pe înecat mai atent. Era un militar. Pe trupul umflat de apă uniforma încă se mai ţinea, doar plesnită pe ici, pe colo. Se vedeau în schimb foarte bine petliţele negre, pe care străluceau fulgerele încremenite ale celor doi S, indicînd profesia morţii. Nico ştia destule despre SS-işti ! Deci Mişu avea legături cu ei ? Ce interes urmărea ? Vedea cadavrul umflat, legănîndu-se ca o păpuşă nătîngă, purtînd încă la centură teaca grea a unui pistol de război.

În frunte avea o gaură mică, rotundă. Atîta doar : o mică gaură rotundă. Iar în rest, cabina părea ră-

văşită ; tot ce apa putuse umfla era umflat la maximum, şi tot ce putea pluti plutea la diferite înălţimi şi în diferite poziţii. Toată chestiunea era să aibă curajul să pătrundă înăuntru şi să caute printre toate aceste lucruri, învîrtite de curent în jurul cadavrului, care mereu se clătina şi se răsucea fără noimă. Poate dezlega taina, poate îşi lămurea în chipul acesta atîtea nedumeriri.

N-ar fi fost mai simplu să agaţe frînghia de un cîrlig şi să se întoarcă ? Îşi aduse aminte de ochii lui Karl, care în ultimul moment parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Nico nu mai stătu pe gînduri.

Încălecă geamul. Pătrunse înăuntru, cu o mişcare cam prea largă, ceea ce făcu să se depărteze cadavrul spre peretele opus. Porni să lumineze cotloanele din partea rămasă liberă. În cuşetă se umfla salteaua de lînă. Vîrî mîna în spaţiul de dedesubt.

Nu pierdea, firește, din ochi, mişcările cadavrului, care acum avea o tendinţă de apropiere de geam. Încercă să-l împingă, creînd un curent de apă potrivnic. Rezultatul fu că SS-istul o luă spre el. Căută să se dea la o parte, ajungînd la celălalt perete. Dar constată că frînghia care-l lega de mal se încurcase în picioarele din care o cizmă se desprinse fantomatic, îngrozindu-l din nou.

Înţelese că va trebui să descurce frînghia din picioarele mortului...

9

Îndată ce Nico reveni la suprafață, îi găsi pe ceilalți într-o încordare tacită.

Mișu ceruse încă o dată lui Karl să se scufunde, după întoarcerea băiatului. „Nici mort!“ își înăbușise acesta urletul, care-l sugrumase parcă.

Mișu nu putea risca să-l lase pe mal și să se ducă el sau să amîne. Nu era timp de pierdut. Karl putea să-și ia măsuri, să fugă. Îl amenințase cu pistolul, dar n-a reușit să obțină nimic, nici așa. Trebuia să se decidă.

— Nico, zise el băiatului, cu vocea scăzută, rămîi pe mal acum. Am să cobor eu. Tu să nu faci nici o mișcare. Nu-l asculta pe Karl. Știu că n-ai încredere în mine, dar ascultă-mă. Ai să pricepi mai tîrziu.

Nico își lăsă capul pe pămînt.

Fără să mai stea pe gînduri, Mișu se îndreptă spre costumul de scafandru, abia lepădat de Nico. Trupul lui atletic scînteie în ultimele raze ale soarelui. În centura de plumb, îmbrăcată în piele, îndesă într-o teacă pe măsură un cuțit scurt, de vînătoare, și plonjă.

— Dezleagă-mă! icni Karl.

Nico nu făcu nici o mișcare.

— Dezleagă-mă, nu pricepi? Doar îmi ești prieten, se rugă el din nou. Ticălosul ăsta ne vrea răul. Are să te ucidă și pe tine... Hai să fugim.

Nico şovăi. Îl muncea gîndul: „Dacă Mişu, într-adevăr, e omul hitleristului ăla înecat? Ce punea la cale? Mai bine să scape şi să anunţe autorităţile..."

Sigur, aşa va face. Zvîrli în apă, fără să mai stea în cumpănă, revolverele celor doi, şi începu să-l dezlege pe Karl.

— Da, hai să plecăm, nene Karl. Să-l denunţăm! strigă nerăbdător.

— Tu să taci! îl repezi deodată Karl. Nu trebuia să te duci să cauţi şlepul, şi nu trebuia să-l găseşti, dacă te-ai dus...

— Dar bine, era vorba de viaţa ta!

— Lasă-mă în pace! mai spuse Karl, privind spre apele Dunării, dar nu de-a dreptul, ci pe furiş, cu precauţii, ca un şacal.

În momentul următor făcu un salt fulgerător şi se aruncă în apă.

Zadarnic mai strigă Nico după el:

— Nu, nene Karl, nu!

Karl intrase sub barcă.

Mişu făcuse imprudenţa să nu se atingă de al doilea sac legat de fundul bărcii. Şi tocmai după acest obiect umbla acuma, tremurînd de nerăbdare, Karl. Din el scoase cel de al doilea costum de scufundător.

Soarele îşi şi înfipsese primul colţii de aur în culmea muntelui de dincolo de Dunăre. Deşi Nico îl

mai strigă o dată pe Karl, acesta se făcu a nu-l auzi. Se cufundă binișor în undele care loveau malul... Nu mai făcuse niciodată scufundări. Privea cu multă grijă fiecare umbră dintre cele care se înmulțeau în jurul lui. Se ținea de frînghie. Fumuriul albastru al adîncurilor căpăta din ce în ce mai mult nuanțele cernelei. Karl strîngea cu toată puterea în mînă prăselele cuțitului pe care-l găsise în lăcașul lui din centura de piele a costumului.

Era fatal ca în curînd să-l întîlnească pe Mișu, care revenea dezamăgit și neplăcut impresionat de tot ce văzuse în șlepul descoperit de Nico. Creierul acestuia era muncit de presupuneri și de planuri, pentru că nici o clipă nu renunțase la proiectul de a pune mîna pe caseta Șacalului.

Deși înainta fără grijă, avu totuși un moment de șovăială. Observă, în jocul de umbre din fața lui, o siluetă care nu putea să fie decît a unui om. Atunci își aduse aminte de celălalt sac și de primejdia pe care putea să i-o aducă. Înțelese că Nico fusese tras pe sfoară de Karl, și-l eliberase. Bănuise de la început că e primejdios să-i lase pe mal, dar nu mai putea da înapoi. Era acolo, și trebuia să ia caseta cu orice preț, să pună mîna pe documente.

Scoase din centură cuțitul scurt, care fulgeră palid în umbra din ce în ce mai albastră.

Făcu imediat o mișcare în lături, ca să nu se lase surprins, ci să surprindă el.

Dar și celălalt era atent ; îl văzu bine atacînd, și astfel izbuti să se ferească de arma lui ucigașă. Se răsuci pe spate. Îi veni lui Karl, apoi, în coastă. Dar Karl se repezi asupra lui ca un rechin. Cu o forță neașteptată, Mișu se dădu mai la fund. Karl îl urmări.

Mișcările bruște ale luptei din adînc stîrneau o volbură fină de nisip, care le îngreuna vederea. Mișu încerca să împingă lupta spre suprafața apei. În acest scop, loviturile sale erau mai mult îndreptate spre bretelele care susțineau bidonul cu oxigen al lui Karl. Acesta, la rîndul lui, ataca năprasnic. Strîngîndu-se ca un arc pe fundul solid al fluviului, el se destinse cu putere. Țîșni ca o viperă spre celălalt, spre inima lui, cu cuțitul întins, implacabil.

În albastrul apei apăru o dîră mai întunecată. Mișu sîngera. Karl îl atinsese în regiunea pieptului, dar nu adînc.

Deși cele două forțe angajate în ciocnirea subacvatică păreau să fie de aceeași putere, lupta părea totuși inegală, din pricină că Mișu opunea un calm prudent furiei crescînde a lui Karl.

Atitudinea lui Mișu se explica în felul următor : ajunsese la șlep, scotocise cabina și nu găsise caseta — să fie acesta un semn că adversarul său, Karl, o îngropase totuși, așa după cum susținuse ultima dată? În acest caz, Mișu nu avea nici un interes să-l ucidă

pe Karl. Karl însă avea toate motivele să termine cu Mișu, și încă în cît mai scurt timp ! De aceea se repezea cu cuțitul întins înainte, din ce în ce mai primejdios. Mișu nu se mulțumea numai să pareze ; ataca și el, dar fiecare mișcare a lui era subordonată țelului de a împinge bătălia spre mal și spre suprafața apei. În ciuda usturimilor pe care i le dădea rana de la piept, el nu-și pierdea luciditatea. Karl ataca dezlănțuit, lăsîndu-se tras în cursa pe care i-o întindea Mișu. Mîna lui înarmată devenea însă din ce în ce mai primejdioasă.

Mișu, în schimb, lovea premeditat. Pe lîngă faptul că îl atrăgea spre mal, urmărea totodată să taie curelușele care țineau bidonul cu oxigen în spinarea lui Karl. Norocul lui Karl era că făcea mișcări prea dezordonate, așa că lui Mișu îi venea greu să-și atingă ținta cu precizia pe care o dorea.

Karl îi urmărea cu asiduitate inima, numai inima, mai cu seamă inima. Făcu un ocol larg. Încerca mereu să-i vină lui Mișu în spate.

Pe Mișu îl ajuta însă faptul că mai făcuse exerciții subacvatice ; se putea mișca mai ușor, ceea ce îi permitea să scape de loviturile directe. Încerca tot felul de strategeme. De exemplu, se lăsă greu la fund, pînă ce picioarele i se înfundară în mîlul albiei. Își adună trupul, după care se destinse, împingîndu-se puternic de solul tare. Karl tocmai venea pe la

spate. Țîșnind spre el, Mișu îl lovi cu capul în bărbie. Fu ca o lovitură de box. Karl, ameţit, se retrase. Mișu și-ar fi putut fructifica lovitura, dar constată că i se îngreuna respirația. Nu înțelese de la început de ce. Își pipăi rana de la piept, dar în afară de usturimi și împunsături dureroase nu simți nimic altceva. Ce se întîmpla cu el ?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la situația lui, căci Karl îl atacă iarăși.

10

De pe mal, Nico încerca să înțeleagă ce se întîmpla sub suprafața de un luciu mat al Dunării, peste care lumina zilei se prelingea. Își închipuia ciocnirea cruntă dintre cei doi, și tare ar fi vrut să știe unde avusese loc întîlnirea dintre ei. Poate chiar lîngă cabina șlepului scufundat, în prezența acelui martor mut pentru totdeauna, cadavrul SS-istului mort de mult ?

Pentru că nu putea interveni nicicum, juca tontoroiul pe mal, ca și cînd l-ar fi cuprins frigul ; era însă numai din pricina nerăbdării și zbuciumului dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Îi veni în minte să-și arunce hainele de pe el. Rămase doar în costumul de baie, gata pregătit să sară în apă, dacă va fi nevoie.

Soarele, care se ridica peste bariera înaltă a munților de la apus, parcă trăgea după sine, ca pe-o trenă nevăzută, căldura.

Mișu respira din ce în ce mai greu, luptîndu-se pe de o parte cu furia dezlănțuită a lui Karl, și pe de altă parte cu temerile sale : dacă i se va termina aerul ?

Karl îi era superior acum și din acest punct de vedere. Înțelegînd însă că nu-i mai rămînea mult timp ca să reziste, Mișu își înteți atacurile. Reuși să taie una din bretelele de la bidonul lui Karl, dar cu asta treaba era făcută abia pe jumătate. Karl îi înțelese tactica și se repezi fulgerător asupra adversarului său. Mișu abia izbuti să se ferească din cale. Cuțitul îi trecu pe lîngă umăr.

Dar imediat apoi avu întreaga spinare a lui Karl în față, fără apărare. Ar fi putut înfige cuțitul pînă în prăsele. Într-o situație asemănătoare, Karl n-ar fi șovăit nici o clipă ; el însă căută numai cureaua cealaltă a bidonului. Ar fi reușit poate, dacă celălalt, dîndu-și seama de primejdie, nu s-ar fi răsucit brusc, punîndu-l din nou în bătaia cuțitului.

Mișu abia mai putea vedea. Îl făcu atent doar sclipirea stinsă a lamei îndreptată spre pieptul lui.

Nu mai avea aer !

Trebuia să ajungă neapărat sus. Înotă cu gesturi desperate, să iasă din zona primejdioasă. Țîșni apoi

spre lumină. Lumina aproape că-l orbi. Își smulse casca de pe cap, adunînd aer mult, cu gura lacomă, larg deschisă. Se cufundă imediat, căci pericolul de dedesubt se făcuse dublu. Karl l-ar fi putut spinteca foarte ușor și foarte simplu.

În adevăr, chiar venea spre el cu cuțitul întins. Nu mai avea casca acum, și nimic altceva nu-i mai stătea în puteri lui Mișu, decît să se bazeze pe propria rezistență a plămînilor lui. Ținea ochii larg deschiși, chinuit de dureri ascuțite în globurile ochilor. Avea grijă să nu se cufunde prea tare, ci doar atît cît să se apere de loviturile mortale pe care i le pregătea Karl. Respingîndu-l, înota fulgerător spre aer, se reîntorcea și, în acest efort, atacat din ce în ce mai rapid, simți că-și pierde din mînă arma.

Karl căuta acum să-l tragă tot mai adînc.

Se repezea din ce în ce mai decis să-l ucidă, și Mișu înțelese că era pierdut. Creierul i se făcuse tot mai greu. Privirea nu mai avea putere. Nu-și mai putea stăpîni nervii și, ieșind încă o dată la suprafață, lansă, cît îl mai lăsară puterile, un strigăt prelung de ajutor. Un singur sunet pluti pe Dunăre și se sparse de stîncile încremenite și de munții din jur.

De cum îl văzuse prima dată, Nico sărise în apă. Acum înota cu o putere de care niciodată nu se crezuse în stare. Cu toate acestea i se părea că se apropie extraordinar de încet de locul unde se dădea lupta între stihii. Capul roșcovan al lui Mișu dispă-

ruse sub apă. Sunetul acela sinistru, pe care-l scosese din gîtlejul uscat, se topise de mult, ca un abur. Unde trebuia să ajungă ? În jur, fața mișcătoare a apelor se legăna pustie. Nici un semn, nici un indiciu. Întorcînd privirea spre mal, încercă să se orienteze. Dar privirea străbătea destul de greu prin fumegările albăstrii, tulburate de luptă. Încremenirea naturii înconjurătoare părea definitivă, ca și cînd ar fi ajuns într-un alt timp, cu totul necunoscut și misterios...

Nico făcu un salt scurt, cufundîndu-se chiar în clipa cînd un zvîcnet ușor al apelor îl atinse. Înaintă cu ochii deschiși, primind în obraji o mișcare de curenți subacvatici.

Se cufundase în clipa cînd Mișu, adunîndu-și rezervele de forță, reușise să mai iasă o dată la suprafață. Cînd căscă gura trăgînd cu sete, nu mai era sigur dacă adună aer sau apă.

Nico zări prin orizontul opac de sub apă foarfecele unor picioare care băteau dezarticulat și totodată un trup ca de țipar care se repezea înainte...

Revenind sub apă, Mișu își dădu seama că avea acum doi adversari. Ar fi vrut să facă un semn către Nico, dar Karl se apropia cu cuțitul în mînă. Nu avea altceva de făcut decît să se ferească. Cu un spasm supraomenesc se dădu pe spate, înotînd apoi cu capul în jos, spre adînc. Simțind pămîntul sub picioare, se adună ca un arc și-și făcu vînt. Urechile

începuseră să-i zvîcnească rar, dureros. În curînd va fi la suprafață. Va putea lua iarăși aer. Se înălța cu viteză.

Lovitura pe care o simți în moalele capului fu amortizată de presiunea apei. Dar își dădea seama că împinge pe cineva în sus. De cum ajunse la suprafață se feri cu repeziciune. La cîțiva metri de el se afla Karl. Îi vedea ochii injectați, plini de ură, în dosul sticlelor rotunde ale vizorilor. Era convins că se va repezi din nou asupra lui. Acum va veni lovitura mortală. Mișu aproape că se resemnase să o primească... Doar o clipă; în următoarea clipă se revoltă atît de puternic, încît fu gata să se repeadă din nou asupra lui Mișu.

Atunci însă își dădu seama că între ei se afla Nico. În secunda următoare observă că nici Karl nu mai avea în mîini cuțitul. Și abia pe urmă pricepu că Nico le spunea repede ceva...

11

Așteptau pe mal. Karl dăduse costumul de scufundător lui Nico, care se dusese din nou în adîncul apelor, după casetă. Povestirea lui îi uluise, deși nu avuseseră vreme să o judece cu de-amănuntul. Contrar dispozițiilor date de Mișu, băiatul scotocise cabina Șacalului, găsise caseta și, bănuind că ea e mo-

tivul disensiunilor dintre Karl și Mișu, o luase și o ascunsese în altă parte.

Cum trecuse atîta vreme de cînd porniseră expediția, Mișu hotărîse să-l trimită pe băiat după casetă. Nu mai avea ce face.

Firește, Karl redevenise drăgăstos și atent față de Nico, dar Mișu nu putea încă să intervină, să dea nici o explicație. Trebuia să-l supravegheze pe Karl, care era din ce în ce mai primejdios.

Se reflecta pe ape o lumină albăstrie, ireală parcă în stare să încălzească și o inimă de piatră. Dar cei doi de pe mal nu aveau ochi s-o vadă și sensibilitatea să o primească. Ei se pîndeau reciproc, plănuind cum să se extermine unul pe celălalt în timpul foarte scurt, de cîteva minute numai cît urma să lipsească băiatul dintre ei.

Abia se șterseseră, deci, de pe fața apei cercurile lăsate de scufundarea lui Nico, și Karl, cu un salt scurt, apucă una din vîslele bărcii, repezindu-se asupra lui Mișu. Alte arme nici nu mai erau, căci atît revolverele cît și cuțitele zăceau pe fundul fluviului ; Mișu însă nu avea nici măcar o vîslă, așa cum avea Karl. Era nevoit să se bată cu mîinile goale. În primul rînd trebuia să se apere de loviturile pe care Karl le împărțea cu repeziciune ; vîsla făcea aerul să vîjîie. Lui Mișu îi trebuia multă agilitate, ca să se ferească de arma primejdioasă care se abătea asupra lui.

Însă, oricît de abil reuşi să pareze prima serie de lovituri, cedînd terenul pas cu pas, era logic că în acest fel nu va putea rezista multă vreme. Afară de asta, Mişu nu era omul care să se lase cu una, cu două.

Împiedicîndu-se de un bolovan, el căzu pe spate. Se răsuci imediat ca un şarpe, căci Karl dădea năvală. Izbind cu sete, acesta simţi lemnul vîslei vibrîndu-i între degete ca o vergea de oţel.

În clipa următoare o simţi mai uşoară. Şi pînă să-şi dea seama ce se întîmplase (îl omorîse pe Mişu sau îl rănise numai ?) se pomeni în ochi cu un pumn de nisip. Lovit în umăr, Mişu avusese prezenţa de spirit să se apere astfel. Apoi luase iniţiativa. Adună cu repeziciune partea din vîsla ruptă şi căzută pe jos, parînd imediat o nouă lovitură. Orbit, Karl învîrtea nebuneşte în jurul său capătul de lemn care-i mai rămăsese.

Arma lui devenise acum mai primejdioasă, pentru că ruptura lemnului se isprăvea într-un vîrf ascuţit, aproape ca de lance. Ghinionul lui că nu vedea încă decît tot ca prin ceaţă. Nu-şi dădu astfel seama de avantajul armei sale şi de faptul că celălalt nu se putea bate decît cu o mînă. Cealaltă îi era imobilizată. În acelaşi timp, mişcările lui dezordonate îl sleiau. Totuşi, ideea că în curînd caseta va fi a lui, îi insufla puteri noi.

Acum, Mișu dorea să termine cu Karl cît mai repede ; în orice caz, înainte de a reveni la suprafață Nico. Poate că văzîndu-l pe Karl încleștat într-o nouă luptă, va arunca pentru totdeauna în valuri prețioasa casetă. Gîndul îi dădea forțe nebănuite — și ca să lovească în continuare, și ca să-și înfrîngă durerea umărului lovit. Îl pîndea pe Karl din ce în ce mai conștient că trebuie să-l lovească decisiv.

. . . . . .

— Așa, Nico, acum o să stai liniștit, să mă asculți.

— Nu vreau. Ești un om rău. Ce ai avut cu Karl ? Ce te leagă de hitleristul ăla din șlep ?

— Ascultă-mă, Nico, și judecă pe urmă. O vezi ? urmă Mișu și-i arătă caseta. Iată ce păzea Karl. Karl e omul hitleriștilor, nu eu. În adevăr, cu totul întîmplător el a lipsit de pe șlepul Șacalului, cînd acesta s-a scufundat. Dar el cunoștea taina casetei, și de aceea nu l-a răbdat inima să se retragă mai departe de convoiul de șlepuri hitleriste. A rămas aici, cu acte false, să pună mîna pe ea. Pe documente și bijuterii. În planurile lui nebunești, de a ajunge la șlepul scufundat, a mizat și pe tine, pe pasiunea ta pentru înot și scufundări spectaculoase. Te antrena în acest scop, lăudîndu-te și făcînd-o pe sentimentalul. Se poate totuși ca în el să fi tresărit și unele simțăminte umane, totuși nici o clipă nu

și-a pierdut din vedere țelul. De asta trebuie să fim siguri!

Mișu privi îngîndurat caseta, pe care n-o deschisese nimeni încă.

— Se găsește aici, continuă cu alt ton, sinteza dintre violența oarbă a unui război nesăbuit și nedrept și lăcomia de cea mai joasă speță. Tot ce e aici, nu e doar aurul pe care-l rîvnea Karl, ci rămășițele triste ale unor victime, ale unor cadavre jefuite de niște șacali înfiorători, de fasciștii care ne-au cotropit și nouă țara. Nu, Nico, n-am să-ți arăt ce e înăuntru. Ochii tăi să rămînă limpezi pentru totdeauna! Acum, despre *Mișu*. Iată ce s-a întîmplat pe șlep în ziua exploziei: Mișu a venit la cel care era supranumit Șacalul. Îți mai amintești de gaura din fruntea Șacalului?

Nico revăzu fantoma sinistră din cabina de sub ape. Făcu un semn afirmativ cu capul.

Arătînd spre casetă, cel care fusese pînă atunci „Mișu" continuă:

— Mișu nu știa nimic de aur. El trebuia să preia niște documente de spionaj. Înțelegi? Dar Șacalul își apăra aurul. Mișu l-a amenințat cu revolverul. Șacalul i-a arătat butonul care putea să arunce totul în aer. Atunci, Mișu l-a împușcat. Muribundul, fie că și-a adunat ultimele puteri, fie că a căzut pe buton, fapt este că Mișu a văzut ce se întîmplă și

a mai avut doar timpul să sară înainte de explozie. El umbla după actele acelea, trimis de tovarăşii lui... Se dădeau luptele de eliberare, şi Mişu era printre cei mai de încredere oameni ai noştri.

Nico îl privea cu ochi mari, întrebători, pe „Mişu".

— Firește că toate astea le ştiu de la Mişu însuşi, urmă omul ; cu el am făcut un „schimb de experienţă", după ce l-a vizitat pe Karl noaptea, în chip de fantomă. Am venit în locul lui.

— Atunci, cine eşti ? întrebă gîtuit Nico.

Zîmbind cu blîndeţe, „Mişu" spuse în loc de răspuns :

— Greu îi vine unui om să se prefacă, şi încă în chipul ăsta. Te rog să mă scuzi pentru tot ce ţi-am făcut zilnic. Am vrut să te îndepărtez. Nu-s pentru copii treburile astea. Ba m-ai şi încurcat !... Dar Karl — şacalul ăsta prefăcut — te ademenise, să te folosească el cumva, să-i aduci caseta, să ne-o ia înainte, să fugă. Şi n-am mai avut încotro. Oricum, pînă la urmă, fără să ştii, tot m-ai ajutat să pun mîna pe casetă.

— Nu, nu-i adevărat. Mai mult ţi-am pus piedici, n-am ştiut, făcu Nico ruşinat. Dumneata ai vrut să mă aperi, şi eu... Dar de ce a trebuit toată povestea asta ? De ce nu l-aţi prins pe Nico... Puteaţi afla de la el, şi aţi fi luat caseta, fără să-ţi pui capul în primejdie.

Omul zîmbi :

— Ești încă un copil. Nici mort, Karl n-ar fi destăinuit nimic. Pentru el ar fi fost totuna ce i se întîmpla, dacă era dezvăluit de noi. De asta a trebuit să mă dau drept unul dintre superiorii lui, și să forțez lucrurile în felul acesta. Aștia nu se dau în lături de la nimic. Mai ales cînd sînt încolțiți. Ai învățat și tu și-oi fi auzit de la părinți destule.

— Da, știu, răspunse Nico, cu ochii sclipindu-i încă de emoție. Asta era deci una din comorile ascunse în adîncurile Dunării, despre care vorbeai... caseta.

Tăcu un moment, furat de gînduri, apoi se lumină deodată :

— Dar povestea cu statuile acelea e tot adevărată ?

— E o legendă, băiatule ; cine știe ? Atîtea comori ascunde Dunărea, că ar merita, zău, să se ocupe cineva de ele. Poate vei fi tu acela... Eu în nici un caz, pentru că am alte treburi...

Și Nico privea lung Dunărea pe care alunecau pîlpîiri de lumină. Dunărea se cufundase în liniște.

Redactor responsabil : DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 18.10.1966. Bun de tipar 26.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7473. Tiraj 80.140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m², 700×1000/32. Coli editoriale 2,17. Coli de tipar 2. A.T. 12.504. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—93.

Tiparul executat sub comanda nr. 60.689 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50
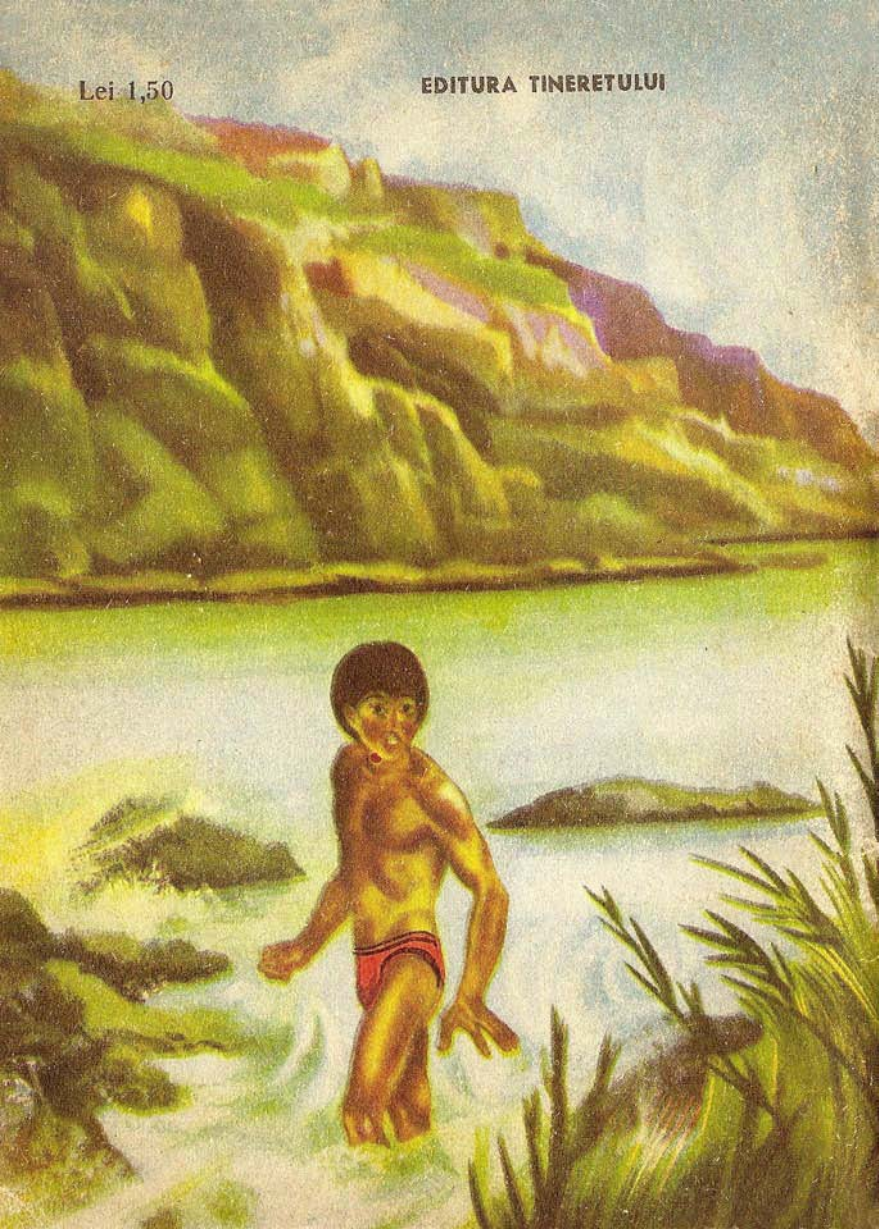
EDITURA TINERETULUI